

DAILIAUSIA MOTERIS MIESTE

11

Kesė buvo jauniausia ir dailiausia iš penkių seserų. Ji buvo dailiausia mergina visam mieste. Pusiau indėnė lanksčiu ir neįprastu kūnu – gyvatišku ir ugningu – ir idealiai prie jo derančiomis akimis. Vietoj nenustygstanti grakštutėlė liepsna. Tarytumei dvasia, įsprausta į žmogiškąjį pavidalą, kuris vargiai beišgali ją išlaikyti. Turėjo juodus, ilgus, švelnius lyg šilkas plaukus, kurie nenustygdavo vietoj ir šėldavo lygiai kaip ir visas jos kūnas. Jos nuotaika būdavo arba nepaprastai pakili, arba suvis prislėgta. Jokia tarpinė būseną Kesei neegzistavo. Kai kas sakė, kad ji kvanktelėjus. Taip teigė nuobodylos. Nuobodylos Kesės niekada nepajėgė suprasti. Šiaip ar taip, vyriškiams ji atrodė tikrų tikriausia sekso mašina, ir klausimas, kvanktelėjusi ji ar ne, jiems menkai terūpėjo. Kesė su jais šokdavo, flirtuodavo ir bučiuodavosi, bet (išskyrus vieną ar porą atvejų) atėjus laikui griūti į lovą kažin koku būdu įsigudrindavo išsprukti ir to išvengti.

Seserys merginą kaltino, kad piktnaudžiauja savo grožiu, kad visai nemąsto, bet iš tiesų Kesė turėjo ir galvą ant pečių,

ir puikią sielą: ji ir piešė, ir šoko, ir dainavo, ir lipdė iš molio, ir jei kam nors paskausdavo kūną ar dvasią, nuoširdžiai susielodavo. Tiesiog ši mergina mąstė visiškai kitaip, absoliučiai nepraktiškai. Seserys jai pavydėjo, nes matė, kaip ja žavisi vyriškiai, ir pyko ant jos, kad ji visiškai neišnaudoja šių savo kerų taip, kaip galėtų. Su neišvaizdziais vyrais ji visada elgdavos kuo maloniausiai, o štai vadinamieji gražuoliukai jai kėlė pasibjaurėjimą: „Neturi jie nei valios, nei smarkumo. Neturi kuo daugiau kliautis, kaip tik savo nedidukais tobulos formos ausų lezgeliais ir taisyklingom šnervėm... Galvoj jiems vien išorė, o į vidinį pasaulį nusišpjaut...“ Dėl savo būdo ji panėšėjo į beprootę, ir nenuostabu, kad rasdavosi žmonių, kurie ją tokia ir laikė.

Kesės tėvas prasigėrė ir mirė, o motina metusi dukreles pabėgo. Seserims neliko nieko kita kaip tik vykti pas giminaičius, o šie netrukus įtaisė jas į vienuolyną. Gyvenimas vienuolyne nebuvo rožėm klotas, ypač Kesei. Visos mergaitės jai pavydėjo, ir su dauguma jų net kildavo peštynės. Po dvejų tokių peštynių kairė jos ranka liko nusėta gausybe skustuvo žaizdų. Be to, randą užsidirbo ir ant kairio skruosto, tačiau užuot nustelbęs jos grožį, jis, regis, tik dar labiau jį išryškino.

Susipažinau su Kese viename iš barų vakariniam miesto gale kelios dienos po to, kai ją paleido iš vienuolyno. Kadangi buvo jauniausia iš seserų, išsilaisvino vėliausiai. Ji tiesiog priėjo ir atsisėdo greta. Buvau, ko gero, bjauriausiai atrodantis vyriškis visam mieste ir kaip tik šitai tąkart, matyt, ir suveikė.

– Išgersi? – paklausiau.

– Aišku, kodėl gi ne?

Nemanau, kad tą vakarą mūsų pokalbis būtų buvęs kažkuo ypatingas, ypatinga buvo veikiau Kesės kuriama atmosfera. Ji mane pasirinko, ir tiek. Jokio spaudimo. Gėrimas jai patiko, išmankė jo išties nemažai. Į pilnametę neatrodė panaši, bet kažin kodėl ją vis tiek aptarnavo. Galbūt turėjo padirbtą tapatybės

kortelę, nežinau. Šiaip ar taip, kas kartą, kai tik ji sugrįždavo iš tualetu ir atsisėdavo greta, mane apimdavo šioks toks pasididžiavimas. Ji buvo ne tik dailiausia mieste, bet ir apskritai viena iš dailiausių moterų, kurias man gyvenime pasitaikė matyti. Apkabinau ją per liemenį ir kartelį pabučiavau.

– Manai, aš graži? – paklausė ji.

– Žinoma, bet ne tik tai... Turi šį tą daugiau, ne vien tik nuostabią išvaizdą...

– Žmonės mane nuolat kaltina už tai, kad aš graži. Manai, kad aš iš tiesų graži?

– Graži – ne tas žodis, vargu ar juo bent iš tolo galima nuskauti tavo nuostabią išvaizdą.

Kesė suskato raustis rankinuke. Maniau, ten ieško nosinaitės. Bet ji ištraukė ilgą skrybėlaitės smeigtuką. Man nespėjus nė mirktelėti, persivėrė juo nosį, įkypai, tiesiai virš šnervių. Tai buvo siaubinga, siaubinga ir šlykštu.

Kesė pažvelgė į mane ir nusijuokė:

– Na, vis dar manai, kad aš dailutė? Ką, žmogau, dabar pasakysi?

Ištraukiau smeigtuką ir priglaudžiau nosinaitę jai prie kraujojančios nosies. Ši jos išsišokimą spėjo pastebėti dar keletas žmonių, įskaitant ir barmeną. Pastarasis tuojau priėjo prie mūsų.

– Klausyk, – pasakė jis Kesei, – padaryk taip dar kartą ir išsyk lėksi lauk. Mums šito tavo teatro meno čia mažiausiai reikia.

– Eik velniop! – atkirto ji.

– Verčiau jau pasistenk, kad ji tokių nesąmonių daugiau nekrėstų, – pasakė man barmenas.

– Daugiau ji taip nesielgs, – užtikrinau ji.

– Bet tai *mano* nosis, – nenusileido Kesė, – galiu su ja elgtis, kaip tik noriu.

- Ne, – tariau aš, – mane tai skaudina.
- Nori pasakyt, tau skauda, kai aš įsimeigiu į nosį segtuką?
- Taip, skauda. Aš rimtai.
- Gerai jau, daugiau to nedarysiu. Gali būt ramus.

Ji mane pabučiavo, pabučiavo šypsodamasi ir prie nosies spausdama nosinaitę. Barui užsidarius patraukėm pas mane. Turėjau šiek tiek alaus, tad atsisėdom ir įsikalbėjom. Būtent tada ir supratau, koks malonus ir rūpestingas ji žmogus. Atskleidė šias savo ypatybes pati to nė neįtardama. Tačiau tuo pat metu nuolat vis balansavo ir ant padūkimo, nenuoseklumo ribos. Tikra šizikė. Daili ir dvasinga šizikė. Galbūt vieną gražią dieną kas nors – koks nors vyras – ją pražudys visam laikui. Tikiuosi, tai būsiu ne aš.

Mes griuvom į lovą ir kai išjungiau šviesą Kesė paklausė:

- Kada norėtum? Dabar ar ryte?
- Ryte, – atsakiau ir atgrėžiau jai nugarą.

Iš ryto atsikėliau ir užpyliau du puodelius kavos, vieną jų atnešiau jai į lovą.

Kesė nusijuokė.

– Tu pirmas mano sutiktas vyras, kuris panoro tai atidėti iki rytojaus.

– Viskas gerai, – tariau, – matyt, bus protingiausia, jei mes to apskritai nedarysim.

– Na jau ne, pala. O aš kaip tik norėčiau. Tik iš pradžių leisk truputį atsigaivirt.

Ji nuėjo į vonią. Kai netrukus grįžo, atrodė nuostabi: žėrinčiais ilgais juodais plaukais, žėrinčiomis akimis ir lūpomis, žėrinčia visa savo esybe... Jos nuogumas buvo visiškai nepretenzingas, Kesė jį rodė taip, lyg jis būtų paprasčiausias geras, naudingas daiktas. Nieko netarusi ji palindo po antklode.

– Nagi, mielasis.

Šmurkštelėjau į lovą ir aš.

Bučiaivosi ji nesivaržydama, bet sykiu nė kiek neskubėjo. Perbėgau pirštais jai per kūną, paglosčiau plaukus. Įsitaisiau ant viršaus. Viduje buvo karšta ir siaura. Ėmiau judintis pirmyn ir atgal, tačiau pakankamai pamažu, mėgindamas išžėsti visa tai kiek įmanoma ilgiau. Ji žvelgė man tiesiai į akis.

– Kuo tu vardu? – paklausiau.

– O koks, po velnių, skirtumas? – klausimu į klausimą atitarė ji.

Nusijuokęs tęsiau toliau. Galiausiai ji apsirengė, nuvežiau ją atgal į tą patį barą. Vis dėlto niekaip nepajėgiau išmesti jos iš galvos. Tuo metu niekur nedirbau, todėl miegojau iki 2 valandos, tada išsikrapščiau iš lovos ir perverčiau laikraštį. Kai ji pasirodė nešina didžiuliu alokazijos lapu, sėdėjau vonioj.

– Žinojau, kad tave čia užtiksiu, – tarė ji, – todėl atnešiau kai ką, kuo galėsi pridengti savo draugužį, nuogaliau.

Švystelėjo alokazijos lapą man tiesiai į vonią.

– Iš kur galėjai žinot, kad būsiu vonioj?

– Žinojau, ir tiek.

Kone kasdien Kesė grįždavo būtent tada, kai aš turkšdavausi vonioj. Pasirodydavo skirtingu metu, bet prašaudavo retai. Kas kart būdavo su alokazijos lapu. Po to mes mylėdavomės.

Kartą ar porą ji man skambino naktį ir aš turėjau eiti palikti užstato, kad ją išleistų iš kalėjimo, į kurį buvo patupdyta už girtavimą ir peštynes.

– Tai kalės vaikai, negaliu! – teisinosi ji. – Nuperka tau kelias taures išgerti ir mano, kad tai suteikia jiems teisę lįsti tau į kelnaites.

– Jei jau leidies vaišinama, būk pasirengus ir nemalonu-mams.

– Maniau, jiems esu įdomi *aš*, o ne tik mano kūnas.

– Man įdomi *ir* tu, *ir* tavo kūnas. Nors vargu ar dauguma vyrų žvelgdami į tave sugebėtų pamatyt šį tą daugiau, o ne tik kūną.

Pusei metų išvykau iš miesto, basčiausi tai šen, tai ten, bet galiausiai grįžau. Kesės nebuvo pamiršęs nė akimirkos, bet mes apsipykome ir pajutau, kad man vienaip ar kitaip vis tiek reikia vyniot iš čia meškeres. Grįžęs jos rasti nebesitikėjau, bet pakako tam bare pasėdėti vos pusvalandį, ir ji įžengė pro duris. Kaipmat įsitaisė greta.

– Tai ką, niekšeli, matau, grįžai.

Užsakaiu jai išgert. Tada nužvelgiau ją. Vilkėjo uždarą, kūną iki pat smakro dengiančią suknelę. Dar niekada nebuvo matęs jos šitaip apsitaisiusios. Abiejuose paakiuose buvo įsidūrusi po smeigtuką su stikline galvute. Tik šios stiklinės galvutės ir matėsi, o smeigtukai slėpėsi suvaryti giliai į veidą.

– Velniai griebtų, vis bandai sumaut savo grožį, ar ne?

– Ne, kvailiuk, tiesiog dabar mane tai veža.

– Tau galvoj negerai.

– Pasiilgau, – atitarė ji.

– Turi bičą?

– Ne, neturiu. Neturiu nieko, tik tave. Nors neseniai pradėjau parsidavinėt. Imu po dešimt baksų. Bet tau bus nemokamai.

– Išsitrauk tuos smeigtukus.

– Ne, jie mane veža.

– Man skaudu į juos žiūrėti.

– Tikrai?

– Taip, po velnių, tikrai.

Kesė iš lėto išsitraukė smeigtukus ir įsidėjo juos į rankinę.

– Kodėl taip nerimsti dėl savo grožio? – paklausiau. – Kodėl su juo tiesiog nesusitaikai?

– Nes žmonės mano, kad tik ji ir turiu. Bet grožis – bergždzias daiktas, jis greit pradings. Nė neįsivaizduoji, kaip tau pasisekė, kad atrodai taip atstumiančiai: juk jei imi patikti žmonėms, iškart akivaizdu, kad tai ne dėl išvaizdos.

– Tvarkelė, – tariau. – Esu tikras laimės kūdikis.

– Visai nenorėjau pasakyti, kad esi negražus. Tiesiog žmonėms atrodo, kad esi negražus. O iš tiesų tavo veidas nepaprastai žavus.

– Ačiū.

Išgėrėm dar.

– Kuo užsiimi? – paklausė ji.

– Niekuo. Niekaip niekur neįsivirtinu. Kažkodėl viskas atrodo nesvarbu.

– Visai kaip ir aš. Jei būtum moteris, galėtum pradėt pasidavinėti.

– Nemanau, kad norėčiau megzt artimas pažintis su šitokia galybe nepažįstamų. Tai sekina.

– Tu teisus. Tai sekina. Viskas sekina.

Mes išėjom drauge. Gatvėse žmonės ir toliau nuo jos niekaip nepajėgdavo atitraukti akių. Kesė vis dar buvo nepaprastai daili moteris, galbūt net dailesnė nei apskritai kada nors.

Nusigavom pas mane, atkimšau vyno butelį, įsišnekėjom. Kalbėtis su Kese visada būdavo nepaprastai lengva. Kurį laiką šnekėjo ji, o aš klausiausi, paskui prabilau. Pašnekesys rutuliojosi be jokių įtampų ar pastangų. Atrodė, drauge dalijamės paslaptimis. Susidūrusi su vykusia paslaptimi, Kesė įnikdavo kvatotis tuo ypatingu juoku – taip, kaip ji viena temoka. Lyg džiaugsmas lietuši per liepsnas. Kalbėdamiesi mes bučiavomės ir kaskart glausdavomės vis tvirčiau. Galų gale abudu gerokai įkaitom ir nutarėm smukt į lovą. Štai tada Kesė ir nusivilko savo uždarą, iki pat smakro kūną dengusią suknelę ir aš jį pamaciau – tą bjaurų rantytą randą išilgai jos kaklo. Jis buvo didelis ir storas.

– Velniai tave rautų, moterie! – šūktelėjau nuo lovos. – Velniai tave rautų, ką čia pasidarei?

– Kažkurią naktį mėginau persipjaut gerklę nudaužtu buteliu. Ką, daugiau tau nebepatinku, viskas? Jau nebegraži?

Parverčiau ją į lovą ir pabučiavau. Ji stumtelėjo mane į šoną ir nusijuokusi pasakė:

– Pasitaiko vyrų, kurie pakloja dešimt baksų, o kai nusirengiu ir jie pamato tą randą, daugiau manęs nebenori. Jų dešimtinės pasilieku. Negaliu, kaip juokinga.

– Kurgi ne, – tariau, – tuoj sprogsiu iš juoko... Kese, kale tu, myliu tave... Nustok save žalot, esi pati gyviausia moteris, kokią tik esu kada nors sutikęs.

Darkart pasibučiavom. Kesė tylėdama verkė. Jutau jos ašaras. Ilgi juodi jos plaukai tįso už manęs lyg mirties vėliava. Tada atsidavėm palaimai – išsikvietėm į pagalbą lėtą, niūrią ir nuostabią meilę.

Ryte, kai praplėšiau akis, Kesė buvo jau atsikėlusius ir ruošė pusrūčius. Atrodė visai rami ir laiminga. Niūniavo kažin kokią melodiją. Tįsojau lovoj ir mėgavausi jos laime. Galiausiai ji priėjo ir papurtė mane už peties.

– Kelkis, niekšeli! Suvilgyk šaltu vandeniu marmūzę ir pimpį, ir pirmyn į puotą!

Tądien nuvežiau ją prie vandenyno. Buvo eilinė darbo diena, vasara dar neprasidėjus, todėl aplink karaliavo nuostabi tuštuma. Dalis paplūdimio valkatėlių susisukę į skudurus snaudė pievoje kiek tolėliau, kiti spietėsi prie akmeninių suoliukų, kur visu būriu dalinosi vienu vieninteliu butelaičiu. Padangėję suko ratus kvaili, bet sykiu ir suglumę kirai. Ant suoliukų taip pat sėdėjo septyniasdešimtmetės ar aštuoniasdešimtmetės senutės ir aptarinėjo nekilnojamojo turto pardavimo reikalus – jį buvo paveldėjusios iš jau kadų kadai gyvenimo tempo ir kovos dėl išlikimo neatlaikiusių savo sutuoktinių. Nepaisant viso to, ore tvyrojo ramybė – mes pasivaikščiojom, pagulinėjom ant pievelės, beveik nesišnekėjom. Tiesiog buvo gera kartu. Nupirkau porą sumuštinų, šiek tiek bulvyčių ir atsigerti. Įsitaisę ant smėlio pavalgėm. Tada apkabinau Kesę ir mes maždaug valandą

pasnaudėm. Pasirodo, tai netgi geriau negu mylėtis. Pasidavėm mus nešančiai srovei be jokios įtampos. Kai atsibudom, parvažiuvom namo ir aš pagaminau pietus. Po pietų pasiūliau Kessei apsigyventi kartu. Ji ilgai mąstė, tada galiausiai pažvelgė į mane ir iš lėto ištarė „Ne“. Nuvežiau ją atgal į barą, nupirkau išgerti ir išėjau. Kitą dieną fabrike įsidarbinau pakuotoju ir likusią savaitės dalį turėjau dirbt. Pernelyg nusikaldačiau, kad po darbo kur nors eičiau, bet penktadienio vakarą vis dėlto nusibeldžiau į tą barą vakariniam miesto gale. Atsisėdęs ėmiau laukti Kesės. Praėjo valandų valandos. Kai jau buvau kaip reikiant prisiprokęs, barmenas pasakė:

- Užjaučiu dėl merginos.
- O kas jai? – paklausiau.
- Atsiprašau. Tai tu dar nežinai?
- Ne.
- Ji nusižudė. Vakar palaidojo.
- Palaidojo? – perklausiau. Atrodė, bet kurią akimirką ji įeis pro duris. Neįėjau jos nebėra?
- Jos seserys ją palaidojo.
- Sakei, nusižudė? Kaip?
- Persirėžė gerklę.
- Aišku. Įpilk dar.

Gėriau, kol baras užsidarė. Kesė. Dailiausia iš penkių seserų, dailiausia miesto moteris. Vargais negalais parvairavau namo, visą laiką mąščiau, kad, užuot tyliai susitaikęs su jos „ne“, tąkart turėjau *priversti* ją pasilikti su manim. Juk viskas tiesiog bylote bylojo, kad ir jai to norisi. Pasielgiau atsainiai, buvau per daug tingus ir per daug abejingas. Nusipelniau mirties: ir savo, ir jos. Aš tikras šunsnukis. Nors, geriau pagalvojus, šunys čia niekuo dėti – kam juos kaltinti. Atsistočiau, susiradau butelį vyno ir trūktelejau tiesiai iš kaklelio. Kesė, dailiausia mergina visam mieste, mirė būdama vos dvidešimties.

Gatvėj kažkuris iš vairuotojų nuspaudė mašinos signalą. Garsas nuaidėjo šaižiai ir įkyriai. Atitraukiau nuo lūpų butelį ir užkriokiau:

– PO VELNIŲ, TU, ŠLIUNDROS ATAUGA, RAMINKIS!
Naktis neišvengiamai tęsėsi, nieko negalėjau padaryti.

VAIKIS METEORAS SKERDYKLOJ

21

tuometu likimas man ir vėl buvo atsukęs užpakalį, maža to, nuo besaikio vyno maukimo jaučiausi gerokai sudirgęs. veizolai paklaikę, savijauta šūdina. atrodžiau pernelyg nusivalkiojęs, kad pajėgčiau susirast kokią nors labiau sau įprastą trumpalaikę gyvenimo priebėgą – tarkim, daugmaž ramų prekių išvežiotojų ar kroviko darbiūkštį, – todėl neliko nieko kita, kaip tik keliauti į mėsos perdirbimo įmonę. atėjęs pasukau tiesiai į administraciją.

– ar tik nesu tavęs kažkur jau matęs? – paklausė žmogysta.

– ne, – pamelavau.

buvau čia prieš 2 ar 3 metus – tąkart jau net susitvarkiau visus popierius, perėjau medicininę apžiūrą ir taip toliau, ir jie mane nusivedė į apačią, 4 aukštais žemiau, ir su kiekvienu aukštu darėsi vis šalčiau, o grindys net žvilgėjo nuo kraujo, nors šiaip ne tik jos, bet ir sienos ten buvo išdažytos ryškiai žaliai. man pradėjo aiškinti, ką turėsiu daryti: reikėjo paspausti tam tikrą mygtuką – vos jį paspaudus iš skylės sienoj pradėjo skliti baisiausias triukšmas, lyg galybė futbolininkų daužytųsi vienas

į kitą šalmais ar dulkintūsi pora dramblių, ir štai netrukus pagaliau kažkas atbildėjo, kažkas negyva, kažkoks milžiniškas, kraujais pasruvęs negyvas kūnas.

– nukeli jį ir meti į va šitą vagoną, – paaiškino mane atlydėjęs vyrukas, – o tada vėl paspaudi tą mygtuką, ir atkeliauja kitas gyvulys.

tai taręs išėjo. vos tik jis dingo iš akių, nusivilkau chalata, mečiau į šalį alavinę kepurę, nusiaviau batus (kuriuos, beje, man buvo išdavę 3 dydžiais per mažus) ir užlipęs laiptais aukštyn išėjau lauk. ir štai dabar, gyvenimo užspeistas į kampa, aš ir vėl čia.

– šitam darbui atrodai mažumėlę per senas.

– noriu sutvirtėt. padirbėt fiziškai, padirbėt fiziškai iš širdies, – pamelavau.

– manai, susitvarkysi?

– ko jau ko, o smarvės tai man tikrai užteks. kadaisė kaudavaus ringe. kaudavaus su geriausiais.

– oho, tikrai?

– jo.

– hm, matosi iš veido. turbūt tikrai ne kartą tave kaip reikiant išgražino.

– ką jau čia tas veidas. turėjau greitas rankas. o ir dabar tebeturiu. tiesa, prisieidavo padirbėt ir korpusu, kad viskas atrodytų padoriai.

– domiuos boksu. kažkodėl tavo vardo nepamenu.

– kovodavau kitu vardu. turėjau pseudonimą Vaikis Meteoras.

– Vaikis Meteoras? nepamenu tokio.

– kovojau Pietų Amerikoje, Afrikoje, Europoje, salose. nedideluose miesteliuose. dėl to ir tos spragos mano užimtumo istorijoje – nenoriu minėti, kad boksuodavaus, nes žmonės dar gali pamanyti, kad pokštauju ar meluoju. atitinkamose vietose tiesiog palikau tuščias eilutes – velniop visa tai.

– gerai, rytoj 9.30 ateik į medicininę apžiūrą ir darbą gausi. tai, sakai, nori padirbėt fiziškai?

– na, jei turit kokio nors kitokio darbelio...

– ne, šiuo metu neturim. žinai, o tu atro dai beveik kaip penkiasdešimtmetis. svarstau, ar teisingai elgiuosi? mes čia nemėgstam, kai tokie žmonės gaišina mūsų laiką.

– aš ne „tokie žmonės“, aš – Vaikis Meteoras.

– tvarka, vaiki. – jis nusijuokė. – duosim tau DARBELIO! intonacija, kuria jis ištarė šiuos žodžius, man anaip tol nepatiko.

po 2 dienų perėjęs pro vartus į įmonės teritoriją stabtelėjau prie medinės sukežusios būdelės ir atkišau ten sėdinčiam seniokui dokumentą su savo vardu: Henris Čarlzas Bukovskis jaunesnysis. seniokas pasiuntė mane į krovimo skyrių, turėjau ten susirast kažkokį Turmaną. nupėdinau, kur lieptas. ant medinio suolo sėdėjo ištisa eilė vyriokų, visi dėbelėjo į mane lyg į homoseksualą ar kokį nors pintą krepšį.

pažvelgiau į juos su lengva panieka, bent jau kaip man atrodė, ir kiek galėdamas atsainiau netašytai išpyškinau:

– ieškau Turmano. yra reikalas.

kažkas iš jų bedė pirštu į reikiamą vyruką.

– Turmanas?

– a?

– nuo šian dirbu pas tave.

– ane?

– jo.

jis nužvelgė mane nuo galvos iki kojų.

– o kur tavo apavas?

– apavas? neturiu, – tariau.

jis pasilenkė ir iš po suoliuko ištraukė man porą batų. senų, sukietėjusių į ragą. apsiaviau. nieko naujo: ir vėl 3 dydžiais per maži. kojų pirštams nebuvo kur dėtis – juos baisiausiai spaudė.

tada dar padavė apkruvintą chalatą ir alavinį šalną. kol stovėjau, užpešė dūmą ar, kaip pasakytų rafinuotesnis žmogus, – prisi-degė cigaretę. ramiai, vyriškai atsainiai švystelėjo į šalį degtuką.
– judinkis.

visi čia buvo juočiai ir iš to, kaip žvelgė į mane, galėjai pa-manyti, kad jie juodieji musulmonai*. mano ūgis – beveik šešios pėdos, bet visi šie vyriokai buvo už mane aukštesni, maža to, dar ir 2 ar 3 kartus raumeningesni.

– Čarli! – šuktelėjo Turmanas.

– Čarlis, – pamaniau. – visai kaip ir aš. puikumėlis.

po alaviniu šalnu jau mušė prakaitas.

– pristatyk jį prie DARBO!!!

dievulėliau tu mano, oi, dievulėliau. kur dabar tie saldūs, lengvi vakarai? ir kodėl visa tai turėjo nutikti būtent man, o ne, tarkim, amerikietiškosios svajonės šaukliui Volterui Vinčelui**? argi aš nebuvo vienas geriausių antropologijos studentų? kas nutiko?

Čarlis atsivedė mane į tuščią vos ne pusės kvartalo ilgio priekabą – į ją įlaipinęs pastatė priekyje.

– būni čia.

netrukus atbildėjo keli juodieji musulmonai su apsilaupiu-siais, apdraskytais baltais karučiais, suprask: viskam, kas bal-ta, tik su vištašūdžiais ir maišytis. iš karučių stirksėjo krūvos liesu, vandeningu krauju pasrūvusių mėsgabalių. tiesą sakant, jie buvo net ne pasrūvę krauju, jie tūnojo kraujyje – lyg kulku švinas, lyg patrankos sviediniai, lyg mirtis.

vienas šių vyrų įšoko į priekabą ir įsitaisė už manęs, kitas ėmė svaidyt man mėsgabalius – aš juos gaudžiau, tada apsisukęs

* Radikalių pažiūrų islamą išpažįstantys afroamerikiečiai nacionalistai. (Čia ir toliau, jei nenurodyta kitaip, – vert. past.)

** Walter Winchell (1897–1972) – savo laiku garsus amerikiečių radijo ir laikraščių apžvalgininkas.

permesdavau tam, kuris man už nugaros, o tas galiausiai šveisdavo juos į patį vagono galą. mėsgabaliai į mane lėkė tiesiog neįtikėtinu TEMPU, jie buvo sunkūs ir atrodė, kad kaskart tampa tiktai sunkesni. vos nusviedus pagautą gabalą tolyn ir vėl atsigręžus, kitas jau būdavo beveik atskriejęs iki manęs. suvokiau, kad jie nori mane palaužt. netrukus prakaitas nuo manęs jau žliaugė vos ne kaip vanduo iš čiaupo, kūnas baisiausiai įskaudo, riešai baisiausiai įskaudo, nežmoniškai skaudėjo rankas, nežmoniškai skaudėjo viską – jaučiaus išsunktas iki paskutinio lašo. akyse jau temo, vos bepajėgiau sukaupt jėgas, kad pagaučiau dar vieną mėsgabalį ir švystelėčiau tolyn, tada – ir dar vieną, ir dar... nuo galvos iki kojų buvau nutaškytas kraujais, į rankas krito ir krito vis nauji minkšti, negyvi, sunkūs, LIULANTYS mėsos gabalai, visai kaip moters užpakalis, o šūktelėti: „ei, vyručiai, kokį VELNIĄ čia sumanėt?!“ jaučiaus jau tiesiog per silpnas. bet mėsgabaliai vis lėkė, o aš vadavausi mirtimi, lyg pasmerktas, lyg pasmerktas kyboti ant kryžiaus, su alaviniu šalmu, tiems šmikiams tempiant ir tempiant vieną po kito pilnus karučius: mėsa, mėsa, mėsa, ir štai, pagaliau – karučiai ištuštėja, stoviu linguodamas, godžiai traukdamas į plaučius gelsvą, įelektrintą šviesą. na ir naktelė. tikrų tikriausias pragaras. po teisybei, mane kažkodėl visada traukdavo būtent naktinės pamainos.

– ei, judinkis!

jie nusivedė mane į kitas patalpas. palubėj, iš tolimojoj sienoj esančios didžiulės angos išniro pusė veršio, nors galbūt net ne pusė, o visas veršis, taip, iš tiesų visas, kai geriau įsižiūri: štai, visos keturios kojos. pakabintas ant didžiulio kablį, ką tik nudobtas, veršis artėjo prie manęs, kol atsidūrė priešais, kol atsidūrė visai čia pat.

jie ką tik jį nudobė, – pamaniau, – jie ką tik jį, šitą prakeiktą padarą, nudobė. o ar žmogų jie skiria nuo veršio? ar manęs jie kartais nesupainios su veršiu?

– GERAI, O DABAR – IŠSIŪBUOK JĮ!

– išsiūbuoti?

– taip, PAKVIESK JĮ ŠOKIO!

– ką?

– viešpatie! DŽORDŽAI, pirmyn!

Džordžas šmurkštelėjo po nudobtu veršiu. įsitvėrė už jo. VIENS. pabėgėjo į priekį. DU. pabėgėjo atgal. TRYS. ir šovė į priekį dar toliau. veršio kūnas pasviro veik horizontaliai. kažkas nuspaudė mygtuką ir Džordžas jį nunešė. nunešė pasaulinėms mėsos rinkoms. nunešė paskalų skleidėjoms zirzeklėms lepioms bukoms namų šeimininkėms – mėsa joms bus pristatyta numatytu laiku, kai susisupusios į chalataų plėš raudonu lūpdažiu suteptą cigaretę ir beveik nieko nejaus.

po kitu veršiu jie pasiuntė mane.

VIENS.

DU.

TRYS.

laikiau jį. negyvi veršio kaulai užgulė kol kas dar gyvus manusius, bejausmė mėsa įsirėmė į su šia ašarų pakalne kol kas dar neatsisveikinusį mano kūną. slegiamas viso šio svorio prisiminiau Vagnerio operas, prisiminiau šaltą alų, prisiminiau dailią bobšę, kuri įsitaisiusi priešais mane ant sofos demonstruoja savo kojas, o aš tuo metu rankoj laikau stiklą gėrimo ir pamažu, bet užtikrintai skinuosi kelią į priekį, link minčių neišvarginto jos kūno, ir tada ūmai Čarlis surinka:

– NEŠI JĮ Į PRIEKABĄ IR PAKABINI!

nusverdejau sunkvežimio link. paprasčiausiai nebebuvo kur dingti nuo dar vaikystėj Amerikos mokyklų kiemuose įgyto suvokimo, kokia gėda yra pralaimėti – žinojau, jog nieku gyvu negaliu išmest veršio ant žemės, nes šitai parodytų, kad aš bailys, kad neturiu kiaušų, kad esu niekam tikęs, ir todėl nusielpinau tik pašaipų, paniekos, kumščio. Amerikoj privalai būt

laimėtojas, jokio kito pasirinkimo tiesiog nėra, privalai išmokyti kautis dėl nieko ir neklausinėti, kita vertus, jei ši veršis dabar išmesčiau, veikiausiai turėčiau jį pakelti. mažai to, jis išsipurvintų. o man, tiksliau – jiems, to tikrai nereikia.

įsverdėjau į priekabą.

– KABINK!

nuo stogo nukaręs kablys buvo bukas lyg koks nykštys be nago. šiek tiek atleidau veršį, kad šio šikna nusliuogtų mano nugara žemyn, tada ėmiaus jo priekio, stumtelėjau į viršų kečindamas jį pasmeigti ant kablo, bet viskas veltui – pamėginau dar kartą, ir dar... kablys nesmigo, nors tu ką... PO GALAIS!!! tas veršis – vienos kremzlės ir riebalai, bet niekaip nesileido persmeigiamas, niekaip.

– NAGI! GREIČIAU!

sukaupiau paskutines jėgas. ir galų gale – stebuklas! kablys perskrodė kūną. net gražu pažiūrėti, neįtikėtina – tas kablys perėjo kiaurai, veršis pakibo, mano peties ničniekas nebeslėgė. štai jis, nukaręs mėsos kalnas, laukiantis mėsininkų krautuvelėse netylančių paskalų ir prijuostėmis pasidabinusių namų šeimininkų.

– KO STYPSAI?! JUDINKIS!

tai buvo kokių 285 svarų juočkis, įžūlus, nuožmus, kietas, kraugeriškas. įžengęs į priekabą be vargo pamovė savo nešulį ant kablo, tada nukoręs galvą dėbtelėjo į mane.

– mes čia laikomės eilės!

– gerai, tūze.

išėjau pirma jo. manęs jau laukė kitas veršis. kas kartą užsikrovęs šitokį nešulį ant peties, buvau tikras, kad tai jau paskutinis, kurį pajėgsiu pernešti, bet sau vis kartojau:

dar vienas

tik dar vienas,

paskutinis,
ir viso gero.
velniop
viską.

jie laukė, kol pareikšiu, kad išeinu, mačiau tai, mačiau tas jų šypsenas, kai jie būdavo įsitikinę, kad nežiūriu. neketinau padovanoti jiems pergalės. kas kartą vis sugrįždavau paimt naujo nešulio. ir kas kartą vis atrodydavo, kad tai ir viskas, kad tai iš anksto pasmerkto lošimo galas – nusikalęs, per klaidą sėkmės kurį laiką lydėtas žaidėjas tuojau sukniubs po skerdenos gabalu.

šitaip praėjo 2 valandos, tada kažkas šūktelejo:

– PERTRAUKA!

man pavyko. o dabar dešimties minučių poilsis, puodelis kavos, ir jie manęs taip paprastai neatsikratys. nupėdinau pas-kui visus prie pietų furgono, kuris ką tik čia įsuko. jau mačiau garus, kylančius į nakties dangų nuo kavos, jau mačiau elek-tros lempučių nutviekstas spurgas ir cigaretes, ir pyragaičius, ir sumuštinius.

– EI, TU!

tai buvo Čarlis. Čarliui aš aiškiai patikau.

– taip, Čarli?

– kol dar nepradėjai užkandžiaut, lipk į tą sunkvežimį ir nuvairuok jį į 18-ą aikštelę.

tai buvo sunkvežimis, kurį mes ką tik pakrovėm, tas, vos ne pusės kvartalo ilgio. 18-a aikštelė dunksojo kitoj kiemo pusėj.

atsidariau dureles ir įsiropščiau į kabiną. minkštutės odos sėdynės, ant jų buvo taip gera, kad tapo visiškai aišku – jei nesuimsiu savęs į nagą, tuojau pat užmigsiu. dar niekad nebuvau vairavęs sunkvežimio. pažvelgiau žemyn, o ten – gal pusė tuzino įvairiausių svirčių, pavarų rankenėlių, pedalų, stabdžių ir taip toliau. pasukau raktelį ir užvedžiau variklį. ėmiau mai-

gyti pedalus, sukioti rankenėles, kol sunkvežimis šiaip ne taip pajudėjo į priekį, nuvairavau jį į kitą kiemo galą prie 18-os aikštelės – visą šį laiką niekaip neapleido mintis, kad kai grįšiu, pietus pristatęs furgonas jau bus išvažiuavęs. o tai man būtų tikra tragedija. tikrų tikriausia. pastačiau sunkvežimį į vietą, išjungiau variklį ir minutėlę tiesiog sėdėjau mėgaudamasis tuo neįtikėtinu minkštutės odinės sėdynės jaukumu. tada atidariau dureles ir žengiau lauk. bet nepataikęs padėti kojos ant laiptelio, ar koks ten velnias turėjo būti, lyg kulkos pakirstas tėsčiaus tiesiai ant žemės su visu kraujais nutaškytu savo chalatu ir tuo nelemtu alaviniu šalmu. nesusižeidžiau, nė skausmo nepajutau. stodamasis dar spėjau pamatyt, kaip maisto furgonas išvažiuoja pro vartus ir pasuka į gatvę. žiūrėjau, kaip prisidegę cigaretės jie visi kvatodami grįžta prie krovimo platformos.

nusiaviau batus, nusivilkau chalata, nusimaukšlinau alavinį šalimą ir patraukiau prie būdelės palei kiemo vartus. švystelėjau chalata, šalimą ir batus ten sėdinčiam seniokui ant stalo. tas tik išpūtė akis:

– tu ką? meti šitą NUOSTABŲ darbą?

– perduok, kad atlyginimą už šias 2 valandas jie man atsiųstų paštu. arba susikištų į subinę. man jau nebesvarbu!

tai taręs išėjau. kirtau gatvę ir įlindęs į meksikiečių barą įkaliau alaus. tada autobusu parsibeldžiau namo. Amerikos mokyklų kiemų taisyklės man ir vėl kalė taip, kad maža nepasirodė.

GYVENIMAS TEKSASO KEKŠYNE

30

Kai išlipau iš autobuso tam Teksaso mieste, buvo šalta, o dar užkietėję viduriai, et, kas ten juos supaisys, bet kambarys pasitaikė visai nemažas, švarus, tik 5 baksai per savaitę, ir dar su židiniu. Vos nusimečiau drabužius, į vidų kaipmat įsirovė senstelėjęs juočkis ir iškart puolė ilgu žarstekliu knaisioti židinį. Malkų židiny nebuvo nė vienos, todėl niekaip neįkirtau, kokį velnią jis daro. Galiausiai atsigrėžė į mane, nusitvėrė už tarpkojo ir iškošė kažkokius neaiškius garsus: isssssss isssssss! Pamaniau, na ką, turbūt vargšiukui susišvietė, kad aš koks nors pedryla, bet kadangi toks nesu, tai niekuo negaliu padėt. Pyk nepykęs, bet toks jau tas pasaulis, taip jau jis surėstas. Seniokas su žarstekliu keliskart dar apėjo mane ratu, o tada išsinešdino.

Įsiropščiau į lovą. Nuo ilgo kratymosi autobusais man visada užkietėja viduriai ir atsiranda nemiga, nors ši dažnai kamuoja ir šiaip be jokių aiškių priežasčių.

Žodžiu, juočkis su žarstekliu išsinešdino, aš išsitiesiau lovoj ir pamaniau: ką gi, galbūt po gerų poros dienų ir pavyks išsišikti.

Staiga durys atsilapojo vėl, į vidų įsiveržė kažkokia baisiausiai guvi būtybė – moteriškaitė, – ir puolusi ant kelių kad ims šveisti grindis. Šveičia sau grindis, o jos subinė tik lingu lingu.

– Gal kartais reikia dailios merginos? – paklausė ji.

– Ne. Velniškai nusikaliau. Ką tik iš autobuso. Tenoriu išsimiegot.

– Po dailaus užpakaliuko miegosis tik geriau. Kainuotų irgi tik 5 baksus.

– Ne, per daug nusikalęs.

– Bet mergina tikrai puiki ir sveikut sveikutėlė.

– Kur ji?

– Tau prieš akis.

Ji atsistojo ir įdėmiai mane nužvelgė.

– Atleisk, bet aš tikrai pervargęs.

– Tik 2 baksai.

– Ne, nepyk.

Ji išėjo. Po kelių minučių už sienos išgirdau vyriškio balsą:

– Nori pasakyti, jo neįkalbėjai? Davėm jam geriausią kambarį vos už 5 baksus, ir tu nori pasakyti, kad nesugebėjai jo sudominti savo šikine?

– Brunai, aš mėginau! Dėl Dievo, garbės žodis, Brunai, aš tikrai mėginau!

– Suskretus kalė!

Iškart supratau, kas tai per garsas. Ne šiaip antausis. Geri suteneriai veido paprastai nežaloja. Gali užvožti į skruostą arba į kaklą, bet akių ir burnos nė už ką nelies. Matyt, tokių kumėlaičių Brunas turėjo visą kaimenę. Smūgis buvo aiškiai kumščiu į galvą. Ji šūktelėjo ir nugara trenkėsi į sieną, o brolytis Brunas čia pat rėžė jai dar kartą. Šitaip merginai vis šokčiojant nuo kumščiu prie sienos ir spiegiant aš pasiražiau lovoje ir pamaniau: ką gi, kartais gyvenimas iš tiesų tampa įdomus, bet aš

vis tiek neturiu *nė menkiausio* noro viso šito klausytis. Jei tik būčiau žinojęs, kuo viskas baigsis, būčiau davęs jai proą šiek tiek uždirbti.

Tada užmigau.

Ryte atsikėliau, apsirengiau. Na, suprantama, kad apsirengiau. O štai išsišikti vis tiek niekaip nepajėgiau. Išėjau į gatvę ir ėmiau ieškoti fotoateljė. Įžengiau į pirmą pasitaikiusią.

– Taip, pone. Pageidausite nusifotografuoti?

Tai buvo išvaizdi rusvaplaukė, ji man šypsojos.

– Su tokiu snukiu kaip mano, vargu ar verta fotografuotis. Ieškau Glorijos Vestheven.

– Aš ir esu Glorija Vestheven, – tarė ji ir užsimetusi koją ant kojosis timptelėjo sijoną aukštėliau. Tik pamanykit, o aš dar maniau, kad prieš patekdamas į rojų iš pradžių privalai numirti.

– Kurių galų jums šis maskaradas? – paklausiau. – Jūs ne Glorija Vestheven. Su Glorija Vestheven susipažinau autobuse iš Los Andželo.

– O ką gi jau tokio *ji* turi?

– Na, girdėjau, kad jos motinai priklauso fotoateljė. Noriu ją susirasti. Autobuse šis tas nutiko.

– Tai norit pasakyti, kad tam autobuse nieko neįvyko?

– Susipažinau su ja. Kai ji išlipo, jos akys buvo pilnos ašarų. Nuvažiavau iki pat Naujojo Orleano, bet ten įsėdau į atgalinį autobusą. Iki tol dar nė viena moteris nėra dėl manęs taip raudojus.

– Galbūt ji verkė dėl kokių nors kitų priežasčių.

– Iš pradžių taip ir pamaniau, bet tada visi kiti keleiviai puolė man priekaištaut.

– Ir vienintelis dalykas, kurį apie ją žinot, kad jos motinai priklauso fotoateljė?

– Taip, žinau tik tiek.

– Gerai, štai ką jums pasakysiu. Pažįstu pagrindinio šio miesto laikraščio redaktorių.

– Kažkodėl manęs tai visai nestebina, – tariu žvelgdamas į jos kojas.

– Taigi, užrašykite man savo vardą ir adresą, kur esat apsistojęs. Paskambinsiu jam ir papasakosiu šitą istoriją, tik truputėlį ją pagražinsiu. Būsite susipažinę lėktuve, aišku? Meilė dangaus žydrynė. Jūs išsiskyrėte ir dabar jos ilgitės, aišku? Jos ieškoti atskridot tiesiai iš Naujojo Orleano, bet vienintelis dalykas, ką apie ją žinot, kad jos motinai priklauso fotoateljė. Supratot? Ryt ryte visa tai bus aprašyta M... K... skiltyje. Tinka?

– Tinka, – tariu. Dar kartelį žvilgtelėjau jai į kojas ir išėjau. Ji tuo metu jau suko telefono diskelį. Nieko sau: antras ar trečias pagal dydį Teksaso miestas, ir jis visas man po kojom. Patraukiau į artimiausią barą...

Turint omeny, koks buvo paros metas, liaudies čia knibždėjo daugiau negu pakankamai. Įsitaisiau ant vienintelės neužimtos kėdės. Nors, tiesą sakant, ne, prie to dičkio buvo likusios dvi laisvos kėdės – po vieną jam iš abiejų pusių. Vyrukas maždaug 25 metų amžiaus, 6 pėdos ir 4 coliai, svoris – mažiausiai 270 svarų. Atsisėdau ant vienos iš tų kėdžių ir užsisakiau alaus. Ištuštinęs bokalą, užsisakiau dar.

– Pagaliau bent vienas žmogus normaliai geria, – tarė dičkis. – Nes šitie visi parazitai paprastai užsisako bokalą, o tada išsidrebia ir valandų valandas jį niurko. Man patinka, kaip tu tvarkais, pašalieti. Kuo užsiimi, iš kur esi?

– Niekuo neužiimu, o esu iš Kalifornijos.

– Gal jau turi ką nors numatęs?

– Ne, nieko. Tiesiog makaluojuos tai ten, tai šen, ir tiek.

Iki pusės nugėriau antrą bokalą.

– Patinki man, pašalieti, – tarė dičkis. – Todėl tau išduosiu paslaptį. Tik pasakysiu ją labai tyliai, nes nors aš ir gana stambus, bet, bijau, mūsų dviejų čia vis tiek būtų tiesiog per mažai.

– Pirmyn, – paraginau ištuštinęs antrą bokalą.

Dičkis palinko man prie ausies ir sušnabždėjo:

– Teksasiečiai – susmirdėliai.

Apsižvalgiau ir nežymiai linktelėjau, suprask: „Aha, tikrai.“

Jo kumštis dar tebešvilpė ore, o aš jau tįsojau po vienu iš stalų, kuriuos padavėja aptarnauja vakarais. Išropojau iš po jo, persibraukiau burną nosine, permečiau akimis visus tuos iš manęs žvengiančius snukius ir išėjau lauk...

Grįžęs prie viešbučio niekaip negalėjau patekti į vidų. Po durimis gulėjo laikraštis, o pačios durys buvo pravertos vos šiek tiek.

– Ei, įleiskit mane, – riktelėjau.

– Kas toks? – paklausė vyrukas, kuris viską čia tvarkė.

– Aš iš 102 kambario. Susimokėjau už visą savaitę. Pavardė Bukovskis.

– Ar tik tu kartais ne su auliniais?

– Su auliniais? Kokiais dar auliniais?

– Reindžerių auliniais.

– Reindžerių? Kokių dar reindžerių?

– Gerai jau, užėik, – tarė jis.

Nepraėjus nė dešimčiai minučių jau gulėjau savo lovoj iš visų pusių gaubiamas tų nėrinių. Aplink visą lovą – o ji buvo tikrai nemaža ir dar su stogeliu – kybojo nertos užuolaidėlės. Užtraukiau jas ir išsidėriau vėpsodamas į šias mane supančias užuolaidas. Jaučiaus ganėtinai keistai, bet, pamaniau, reikalai klostosi taip šlykščiai, kad ši jausena – anaiptol dar ne blogiausias dalykas. Tarsi to būtų maža, staiga spynoje trakstelėjo raktas ir durys atsidarė. Šįkart tai buvo neaukšta išpampus juodukė maloni veidu ir neįtikėtina didele šikna.

Ir štai ši stambi maloni juodukė atitraukia mano nertas lovos užuolaidėles ir sako:

– Laikas keisti paklodę, saldainiuk.
– Bet kad tik vos vakar čia įsikrausčiau.
– Saldainiuk, patalus mes čia keičiam kada priklausu, o ne kai tu pasakysi. Todėl nešk lauk iš čia tą savo mažą rausvą subiniuką ir leisk man dirbt savo darbą.

– Aha, – tariau ir iššokau iš lovos nuogut nuogutėlis. Regis, šitai jai nepadarė visiškai jokio įspūdžio.

– Gavai puikią didelę lovą, saldainiuk, – pareiškė ji. – Tau kliuvo geriausias šio viešbučio kambarys su geriausia lova.

– Va tai tau, kaip pasisekė.

Ji išskleidė atsineštą paklodę ir darskart visu gražumu pademonstravo milžinišką savo užpakalį. Pademonstravo, o tada atsigrėžė ir tarė:

– Na va, saldainiuk, patalynė pakeista. Gal dar ko nors?

– Neprošal dar būtų kokių 12 ar 15 kvortų alaus.

– Atnešiu. Tik duok pinigų.

Įteikiau jai šlamančiųjų ir pamaniau: na ką, nematysiu daugiau nei šių savo pinigėlių, nei alaus. Vėl užtraukiau tas nertas užuolaidas ir nusprendžiau, kad geriausia bus šią netektį atmiešti miegu. Bet stambioji juočkė kambarinė vis dėlto neaprovė – netrukus grįžo. Gavau atitraukt nėrinius. Atsisėdom ant lovos krašto ir gurkšnodami alų įsišnekėjom.

– Papasakok apie save, – paprašiau.

Juočkė nusijuokė, o tada papasakojo. Nereikia nė sakyti, kad jos gyvenimėlis tikrai nebuvo rožėm klotas. Nežinau, kiek laiko mes maukėm tą alų. Galiausiai ji įsirangė į lovą ir pamaloni-no mane taip, kaip tik reta kuri tesugeba...

Kitą rytą atsikėlęs išėjau į gatvę ir nusipirkau laikraštį. Garsiojo vietos žurnalisto skiltyje radau tai, ko ir tikėjau. Paminėta net mano pavardė. Čarlzas Bukovskis – rašytojas, žurnalistas,

keliautojas. Mudu susipažinom skrydžio metu, žavioji panelė ir aš. Ji pasiliko Teksase, o aš persėdau skristi į Naująjį Orleaną – turėjau įvykdyti gautą darbinę užduotį. Bet netrukus parsukridau atgal – toji žavi panelytė niekaip nėjo man iš galvos. Tik žinau apie ją vos vieną vienintelį dalyką – jos motinai priklausė fotoateljė.

Grįžau į viešbutį, susimedžiojau butelį viskio ir 5 ar 6 kvortas alaus ir galų gale *išsišikau* – valio, kaip palengvėjo! Ko gero, tam reikiamos įtakos bus padaręs straipsnis.

Vėl įsitaisiau tarp nėriniuotų lovos užuolaidėlių. Tada suskambo telefonas. Komutatorinė linija. Priėjau ir pakėliau ragelį.

– Pone Bukovski, jums skambina laikraščio... redaktorius. Ar sujungti?

– Taip, taip, – pasakiau, – klausau.

– Ar kalbu su Čarlzu Bukovskiu?

– Taip, tai aš.

– Ir kaip įsigudrinote apsisototi šitokioj skylėj?

– Ką turit galvoj? Čia visai mieli žmonės.

– Tai bjauriausias viešnamis visam mieste. Štai jau 15 metų kovoju, kad jį užrauktų. Kaip jūs ten atsidūrėt?

– Buvo šalta. Užsukau į pirmą pasitaikiusią vietą. Atvažiavau autobusu, buvo šalta.

– Atskridot lėktuvu. Nepamiršot?

– Nepamiršau.

– Gerai. Gavau jums tos damos adresą. Pasakyti?

– Pasakykit, jei manot, kad verta. Bet jei taip nemanot, tai tiek to.

– Pasakysiu, pasakysiu, man tik galva neišneša, kaip galit gyvent toj skylėj.

– Gerai, tvarkelė, esat didžiausio šio miesto laikraščio redaktorius, mudu dabar kalbamės telefonu, o aš apsisotęs kažkokiam vietiniam viešnamy. Klausykit, bala nematė. Ta mergi-

na verkė ar kažkas tokio... Tiesiog mane tai paveikė. Bet galiu sėsti į artimiausią autobusą ir mėžtis lauk iš šito miesto.

– Palaukit!

– Ko palaukti?

– Pasakysiu jos adresą. Ji perskaitė straipsnį. Suprato, kas parašyta tarp eilučių. Ji man skambino. Nori su jumis susitikti. Nesakiau jai, kur apsistojot. Mes, teksasiečiai, esam svetingi žmonės.

– Tai jau taip, vakar vienam jūsiškiam bare tuo visiškai įsitikinau.

– Tai jūs dar ir geriat?

– Ir ne šiaip geriu, aš tikras girtuoklis.

– Hm, kažkaip suabejojau, ar man duoti jums tą adresą.

– Tai ir šiknon tada visą šį sumautą reikalą, – tariau ir padėjau ragelį.

37

Telefonas suskambo vėl.

– Pone Bukovski, jums skambina laikraščio... redaktorius.

– Sujunkit.

– Klausykit, pone Bukovski, mums reikia šios istorijos tęsinio. Tuo domisi daugybė skaitytojų.

– Tai tegu jūsų skiltininkas ką nors prifantazuoja.

– Ar nesupyktumėte, jei pasiteiraučiau, kuo dirbate?

– Aš nedirbu.

– Tai tik keliaujate autobusais ir virkdote jaunas paneles?

– O ką? Toli gražu ne kiekvienas taip sugebėtų.

– Klausykit, vis dėlto surizikuosiu. Pasakysiu jos adresą.

Aplankykit ją, pasišnekėkit.

– Jei kas nors čia kuo ir rizikuoja, tai nebent tik aš.

Jis padiktavo man jos adresą.

– Gal paaiškinti, kaip iki ten nusigaut?

– Tiek to, nereikia. Jei sugebėjau rast kekšyną, kaip nors rasiu ir jos namus.

– Prisipažinsiu, nekeliat jūs man didelio pasitikėjimo, – atsiduso jis.

– Nebijokit, pranešiu, jei paaiškės, kad ji karšta pupulė.

Po šių žodžių padėjau ragelį...

Tai buvo nedidelis rudas namas. Duris atidarė kažkokia pagyvenus matrona.

– Ieškau Čarlzo Bukovskio, – tariau. – Tai yra, atsiprašau, ieškau merginos vardu Glorija Vestheven.

– Aš jos mama, – pasakė ji. – Tai jūs ir būsite tas vaikas iš lėktuvo?

– Tas vaikas iš autobuso.

– Glorija perskaitė straipsnį. Išsyk suprato, kad tai jūs.

– Puiku. Ir ką dabar daryti?

– Ak, taip, prašau į vidų.

Užėjau į vidų.

– Glorija! – šūktelėjo pagyvenusi moteris.

Glorija pasirodė. Kol kas atrodė visai nieko. Viena tų geležinės sveikatos Teksaso rusvaplaukių.

– Užeikit, užeikit, – pakvietė ji. – Mama, gal malonėsi?..

Ji nusivedė mane į savo kambarį, bet duris paliko atviras. Abu atsisdėm, įsitaisėm gana toli vienas nuo kito.

– Kuo gyvenime užsiimat? – paklausė.

– Esu rašytojas.

– Ak, kaip miela! O kas spausdina jūsų kūrybą?

– Kol kas niekas.

– Tai tam tikra prasme visgi nesat tikras rašytojas.

– Jūs teisi. Negana to, dar ir apsisistojau viešnamy.

– Ką?

- Sakiau: jūs teisi, nesu tikras rašytojas.
- Ne, aš ne apie tai. Ką jūs sakėt po to?
- Kad apsisitjau viešnamy.
- Ir dažnai apsisitjate viešnamiuose?
- Ne.
- O kodėl jūs ne kariuomenėj?
- Nepaėmė dėl psichikos.
- Turbūt juokaujate.
- Laimei, ne, nejuokauju.
- Nenorite kariauti?
- Ne.
- Bet jie subombardavo Perl Harborą.
- Girdėjau.
- Nenorite kautis su Adolfu Hitleriu?
- Nelabai. Verčiau jau lai tuo užsiima kiti.
- Jūs bailys.
- Taip, bailys. Ir reikalas ne tas, kad baisiai nenorėčiau žudyti žmonių, tiesiog negalėčiau pakęst, jei reikėtų miegoti barakuose su krūva aplink knarkiančių žmogėnų ir keltis pagal kokio nors puspročio stačiu pimpiu komandą. Ir visų tų šiurkščių gelsvai žalių skudurų negalėčiau nešioti. Matot, mano oda labai jautri.
- Džiugu, kad pasižymit bent jau šitokiu jautrumu.
- Ir man džiugu, o dar džiugiau, kad tie žali skudurai graužia ne mano odą.
- Gal jums derėtų rašyt savo oda.
- Gal jums derėtų rašyt savo pize.
- Jūs chamas. Ir dar bailys. Kažkas juk privalo sulaikyti fašistų ordas. Esu susižadėjusi su JAV karinių jūrų pajėgų leitenantu, ir jei jis dabar čia būtų, ne juokais įkrėstų jums į kailį.
- Ko gero. Bėda tik, kad po viso to pasidaryčiau dar didesnis chamas.

– Bet bent jau išmoktumėt damos akivaizdoje elgtis kaip džentelmenas.

– Gal. O jei nudėčiau Musolinį, ar galėčiau vadintis džentelmenu?

– Žinoma.

– Tuomet dabar pat einu ir užsirašau į kariuomenę.

– Jie jus išbrokavo. Pamenat?

– Pamenu.

Kurį laiką sėdėjom tylėdami. Galiausiai tylą nutraukiau:

– Klausykit, ar nesupyksit, jei šio to jūsų paklausiu?

– Klauskit, – paragino ji.

– Kodėl norėjote, kad iš autobuso išlipčiau kartu su jumis? Ir kodėl pravirkot, kai to nepadariau?

– Viskas dėl jūsų veido. Suprantat, atrodo šiek tiek atgrasus.

– Taip, žinau.

– Na, jūsų veidas ne tik atgrasus, jame yra ir kažkas tragiška. Tiesiog buvo sunku išsiskirti su šiuo sielvartu. Pajutau gailėstį, dėl to pravirkau. Kažin, iš kur tas jūsų veido tragiškumas?

– Jėzaumarija, – tariau, tada atsistoju ir išėjau.

Parpėdinau pėsčias iki pat kekšyno. Prie durų stypsantis vyrukas mane jau pažinojo.

– Ei, čempione, kodėl ištinus lūpa?

– Kilo šioks toks ginčas dėl Teksaso.

– Dėl Teksaso? Ir buvai už ar prieš Teksasą?

– Savaimė aišku, kad už.

– Matau, čempione, po truputį įgauni proto.

– Jo, žinau.

Užlipau laiptais į viršų, pakėliau ragelį ir paprašiau sujungti su laikraščio redaktorium.

– Sveiki, bičiuli, Bukovskis trukdo.

– Na tai ką, ar pavyko susitikti su dama?

– Pavyko.

– Ir kaip viskas klostės?
– Puikiai. Tiesiog nuostabiai. Grietinėlę graibysčiau turbūt visą valandą. Taip ir perduokit tam savo skiltininkui.

Padėjau ragelį.

Nusileidau į apačią, išėjau į lauką, susiradau tą patį barą. Niekas nepasikeitė. Dičkis kiurksojo ten, kur ir anąkart, jam iš abiejų pusių stovėjo po laisvą kėdę. Atsisėdau ir užsisakiau 2 alaus. Pirmą ištuštinau vienu užsivertimu. Tada nugėriau pusę kito.

– Prisimenu tave, – tarė dičkis. – Kas ten tau tokio nutiko?

– Oda. Jautri.

– Prisimeni mane? – paklausė jis.

– Prisimenu.

– Maniau, daugiau čia niekada nebepasirodysi.

– Pasirodžiau. Galim vėl pažaist tą žaidimą.

– Mes čia Teksase žaidimų nežaidžiam, pašalieti.

– Tikrai?

– Tai vis dar manai, kad teksasiečiai – susmirdėliai?

– Kai kurie iš jų – taip.

Vėl atsidūriau po stalu. Išlindau iš po jo, atsistojau ir išėjau. Grįžau į kekšyną.

Kitą dieną laikraštyje perskaičiau, kad romantiška istorija žlugo, o aš išskridau į Naująjį Orleaną. Susikroviau daiktus ir nupėdinau į autobusų stotį. Nusigavau į Naująjį Orleaną, susiradau normalų kambarį ir dykinėjau toliau. To laikraščio iškarpa saugojau porą savaičių, paskui išmečiau. O jūs ką, būtumėt neišmetę?